

KRISTĪNE KRAVALE

* *

Mana sirds vairs nespēj runāt -
pelnu kārtā virsū klāta.
Mana uguns ir apstādināta -
es vairs nespēju izjust to dziļumu -
viss šķiet sekls un izsapņots,
un, kas aizdots, - nav atpakaļ dots.
Smadzenes uzbriest, sirds pilna, iet pāri,
tomēr iekšā aizvien nav nekā,-
sapņi aizpeld vien tukšumā.
Esmu pārāk pilna, un jūtu par daudz, -
es tam nespēju pretī vairs stāties,
nespēju aizsargāties.
Aizver acis un skaties,- ko jūti, to redzi -
tā nevar vairs turpināties.

ZIEMA

Melnām klintīm pāri balti sniegi klājas,
tās tad arī būs man mūža mājas.
Mana griba, domas paliek vājas,-
visur tikai balti sniegi klājas,
un es nezinu, kur ir man mājas.
Vai man vispār vairs būs atrast tādas?
Sniegs tik snieg un neapstājas...
Kā šai ziemā manai sirdij klājas?
Un vai mana sirds ir vispār mājās?
Melnām klintīm balti sniegi pāri klājas.

CERĪBA

Kas cilvēkam atliek,
kad nāves plīvurs acu priekšā noplīvo?
Cerība izdzīvot!
Kas atliek, ja acis vairs nerāda izlasīt?
Cerība saskatīt!
Kas atliek puķes pumpuram sausumā kalstot?
Cerība uzziedēt!
Kas atliek, ja laimi pazaudē?
Cerība sameklēt!
Kas atliek, ja cerība zūd?
Cerība jaunu cerību gūt!

KLUSUMA BRĪDĪ

Miers un klusums...
Mana daba nepieņem mieru un klusumu,
sakārtotas domas, sakārtotas lietas.
Troksnis - kā visa sākums,
kā izaicinājums un pārākums!
Bet - vai tiešām?
Nē! Sajauktas vietas,
sajukums sirdīs un miesās.
Izspūrumi, pretimešana,
ne līdz galam iešana...
Domas, kas izteiktas vārdos.
Vārdi, kas balto papīru ķēzī.
Un burti? Ko tie tev šai brīdī vēstī?
Izmisums... neaizsniedzams un ilgs....
Tā lai paliek.
Tā, tā dzīve pamazām dilst...

SAULAINĀ TĀLE

Es izeju uz saulaino tāli,-
kādreiz to solīja, kādreiz tas viss bija
te un tik dziļi sakāpināti... sāpīgi.
Saulas nav... un, taisnību sakot,
arī tā debess mala šorīt
nolaidusies ir drausmi par zemu.
Trāpīgi? Tu saki, ka jūti to pašu.
Tomēr nē!
Tev nav redzamu ceļu tur, kur es eju!
Gribās jau kaut kā līdzēt -
izaugt par sprīdi garākam, par pēdu platākam –
apņemt, aplāstīt, varbūt vienkārši mīlēt...
Bet es jau neprotu, kā tu māki,
un tu to zini...
Un tādēļ es vēl tik cenšos
uz to saulaino tāli.

TĀ NEVAR

Es nespēju pateikt ar vārdiem,
jo jūtas jau nedrīkst tā -
tā vienkārši izlikt uz zārdiem,
lai vēji izārda.

Prieku nevar uzrakstīt rindās,
ilgas nevar izrunāt,
jo, kā gan mīlestību var tīrāt,
kā bēdas izraudāt.

Tādēļ neprasiet skaistus vārdus,-
kas ir skaists, tas nepieder man.
Es tik vien jums spēju rādīt,
kā to sirdi, kas nespēj stāt.

* *

Mana sirds vēlas tos augstumus,
kuros tavējā neprātā noreibtu.
Un celties tik augstāk un augstāk vien,
līdz saulei... Vēl tālāk un tālāk arvien.

Un sameklēt laimi,
kur cerības zūd,
un nejusties labi,
kad nav vairs kam būt.

Nav vairs man vietas šai pasaulē.
Tik šauri, tik zemu – man nosmakt te!
Man vajag plesties, lidot un robežas graut,
un to, kas tev svešāds – par savējo saukt.

Man būs citādi dzīvot, citādi būt!
Mana sirds nerod mieru, kur jums laime plūst.
Es degu liesmās, kur jums piepildīts viss,
tikai tālas ilgas – mans mājoklis.

ŠODIEN

Šodien es esmu vienkārša.
Šodien, līdz mielēm izjūtot klasiku,
es kļūšu neparasta.
Šodien es būšu viena.
Starp tūkstoš tūkstošiem ļaužu
es jutīšu skaistāko, īstāko vientulību.
Es neļaušos sentimentam,
kas uznāk ar pirmajiem
saulrieta stariem.

Šodien mana sirds ir
visstiprākā Troja.
Un es vairs neesmu tāda
kā akmens, kas nemāk būt pats.
Tieši šodien es saukšu to vārdā,
ko nav lemts man iemantot.
Šodien mācīšos elpot,
bet rītdien – izelpot.
Un visu tik labi, tik skaidri,
lai nav ko nožēlot.